

ဝိတ်ကုသန်စာပေ

မောင်ညိုမြိုင် (သန့်လျင်)

စီစဉ်သူ

လူငှားဆန်းဘရေချင်းတို့

နှင့်

သေချင်ရှင်ချင်ဖို့မေဒင်

အပါအဝင်

စန္ဒီရဝတ္ထုတိုများ

မောင်ညိုမြိုင် (သန့်လျင်)၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ မိုးကျရွှေတိုက်၊ ဒိုင်သန့်သိင်္ဃာ၊ နတ်လူဦး၊ လေးငမက်

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်) လူထူးဆန်းဘရေချမ်းအိုးနှင့် သေချင်ရှင်ချင်
..ဟဲ့ဗေဒင်(က)

မောင်ကျော်
လူဝတ်ဆင်မှုဆိုင်
လမ်းမကြီး
မန္တလေး

(၁)

ဗေဒင်ပညာကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။
သို့သော် ဗေဒင်ပညာရှင်အချို့ရဲ့ ဟောပြောချက်အချို့ကိုတော့
ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားမိတာ အမှန်ပါပဲ။

ကြည့်လေဗျာ...

မယ်တော်မာယာဒေဝီရဲ့ ဝမ်းတွင်းအိမ်မှာ သန္ဓေခတော့
သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက ဗေဒင်ဟူး ရား ပညာရှင်များကို မိဖုရားကြီး မာယာဒေဝီရဲ့
ဝမ်းကြာတိုက်အိမ်က သန္ဓေသားရဲ့ ဖြစ်လာမည့် ဘဝကို
ဟောပြောစစ်ဆေးတွက်ချက်စေတယ်။

ဒီမှာ သမ္ဘာရင့်ဝါရင့် ဗေဒင်ကိန်းခန်း နက္ခတ်ဂြိုဟ်ဟော
အလွန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တော်လေးဦးက ..

မယ်တော် မာယာဒေဝီရဲ့ ဝမ်းကြာတိုက်အတွင်းရှိ သန္ဓေသားသည်
ယောက်ျားလေး ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ပြီး..နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်၍ တန်ခိုးကြွေးကြီးမားလှသည့်
စင်္ကြံဝတေးမင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပြိုင်တူဟောကြတယ်။

ဒီမှာ အသက်အငယ်ဆုံး ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားက
လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြီး ..

“အရှင်မင်းမြတ် ..မယ်တော်မာယာဒေဝီ၏ ဝမ်းကြာတိုက်ရွှေအိမ်မှ
သန္ဓေသားသူငယ် လောင်းသည် စင်္ကြံဝတေးမင်း လုံးဝမဖြစ်၊ ဘုရားစစ်စစ်
ဧကန်ဖြစ်လိမ့်မည်လို့ ဟောလိုက်ရာ..

မင်းနန်းရင်ပြင်တစ်ခွင်လုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ကြရော။

သမ္မာရင့် ပုဏ္ဏားတော် ပညာရှင်များကလည်း ပုဏ္ဏားငယ်ကောဏ္ဍညကို
ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ရှုံ့ချကြရော..

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း စိတ်နှလုံးညစ်နောက်ပြီး ရင်မငြိမ်ဘူးဖြစ်ရတာ
ပေါ့။

ပြန်ပြင်ဟောစမ်း .. ကောဏ္ဍညလို့ အမိန့်ပေးလည်း..

ဘုရားစင်စင် ဧကန်ဖြစ်ပါမည်ဘုရားလို့ပဲ မကြောက်မရွံ့ မတွန့်မဆုတ်
ပြောဟောခဲ့တယ်။ အဲဒါ သုံးကြိမ်သုံးခါ...

ဘယ်သူမှ မယုံကြဘူး။

ပြက်ရယ်ပြု လှောင်ပြောင်ရှုံ့ချကြတယ်။

နောက်ဆုံး ဗေဒင်ပညာရှင် ပုဏ္ဏားငယ်ကောဏ္ဍည နန်းတော်ထဲက
ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

သင်တို့အားလုံး ငါ့ဟောချက်ပညာကို မယုံကြည်ကြဘူး၊ ပြက်ရယ်ပြု
ရှုံ့ချကြတယ်။ ကောဏ္ဍညတဲ့ဟေ့...။ ဟောဒီ သူငယ်တော်လောင်း ဘုရားစင်စင်
ဧကန်ဖြစ်မှာမို့ ဦးစွာဖူးရအောင် တောအဝင်မှ ယောဂီအသွင်နဲ့ ကြိုမဟဲ့ဆိုပြီး
ရွှေ့နန်းကခွာခဲ့လေရဲ့။

ဟော..ကြည့်စမ်း။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီ။ ယသော်ဓယာနဲ့လည်း
မင်္ဂလာဘိတ်သိတ်ခံလို့ ရွှေလက်တွဲပြီး အိမ်ရှေ့မင်းသား ရှင်ဘုရင်လောင်းဖြစ်ခဲ့ပြီ။
ရာဟုလာဆိုတဲ့ သားတစ်ဦးပါရခဲ့ပြီ။

သိဒ္ဓတ္ထ ဒီမှာဥယျာဉ်တော်ထွက်ရင်း ..

သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမငြိပြီး
သံဝေဂရလေရဲ့။

ကိလေသာ .. အပူမီး။

တဏှာ .. အပူမီး။

ရာဂ.. အပူမီး။

အဝိဇ္ဇာ .. အလင်းမဲ့ အမှောင်တိုက်။

ဒီအဝိဇ္ဇာတောမှာ ဒီအဝိဇ္ဇာမြို့မှာ မင်းစည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့
ကကြိုးစုံဆင်ပြီး ကနေရင်း လူဖြစ်ရသည့်ဘဝ နံနဲ့လိုက်ပါဘိ။

တစ်နေ့ ..ငါအိုရမည်၊ နာရမည်၊ သေရမည်။

ဘယ်မှာလည်း အမြတ်ဆုံးဘဝ။ ဒါ လူ့ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား။ သူ
ရဟန်းဘဝရဲ့ ကြည်လင်သန့်ရှင်းမှုကို အားကျခဲ့သည်။

ဝိမုတ္တိရသကို ခံစားလို့ရခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး .. ကြာခြစ်ကိုလှစ်၍ ယသော်ဓယာဒေဝီနှင့် သားရာဟုလာကို
နှုတ်ဆက်ကြည့်ပြီး ကဏ္ဍကမြင်းကိုစီးကာ ဖွားဘက်တော်ငယ်ကျွန်ရင်း
မောင်စံ(မောင်ဆန်)နှင့် ရွှေနန်းတော်မှ အပြီးစွန့်ခွာလို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ငါ.. ရဟန်းဘဝကို ခံယူမည်။

ကိလေသာတဏှာ၊ ရာဂ၊ အဝိဇ္ဇာအမြိုက်တိုက်ကိုဖြိုလို့
ဘုရားအဖြစ်ကိုရအောင် ကြိုးစားမည်။

ရွှေနန်းတော်ကထွက် မာန်နတ်ကဖျက်လေ၏ ။

“မင်းသား တောမထွက်ပါလင့်”

“ဘာကြောင့်လဲ နတ်မင်း”

“မကြာခင် အသင်မင်းသား စကြာဝဠာတစ်ခုလုံးကို ပိုင်စိုးအုပ်ချုပ်
ဩဇာကြီးမားသည့် စကြာဝတေးမင်း ဧကန်ဖြစ်တော့မည်။ မင်းသား ..ပြန်လှည့် ..”

“ငါ စကြဝတေးမင်းရဲ့ တန်ခိုးဩဇာ စည်းစိမ်ဂုဏ်ဒြပ်ကို အလိုမရှိ။
တောထွက်လို့ ဘုရား အဖြစ်ကို ရအောင်ကျင့်အံ့။ ဖယ်.. နတ်သား”

ဘယ်သူမှ တားလို့မရပါဘူး။

နောက်ဆုံး ရွှေနန်းရင်ပြင်မှာ ကြိုဟောခဲ့တဲ့
ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားရဲ့ဟောချက်အတိုင်း ဘုရား စင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ခဲ့လေရဲ့။

ဘွဲ့မည် နာမတော်က ..

ရှင်တော် ဗုဒ္ဓဂေါတမ ..

ဘုရားရှင်ကို ဦးစွာဖူးဖြစ်ပြီး ရဟန်းဘဝကို မြတ်နိုးစွာရရှိခဲ့သူက
ဗေဒင်ပညာရှင်ပုဏ္ဏားငယ် ကောဏ္ဍည..

ကိုင်းကြည့်...

အဲဒါ...ကျွန်တော်တို့ မြန်မာမဟာဗုဒ္ဓဝင်မှာ ဘယ်သူမှ
ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ဂန္ထဝင်ဗေဒင် ပညာအစွမ်း။

ဟော..မျက်မှောက်ခေတ်ရောက်တော့ ..

အနောက်တိုင်း ဗေဒင်လက္ခဏာပညာရှင်
ဆရာကြီးကိုင်ရိုဘယ်နေ့မင်းဖြစ်သည်။ ရာထူး တက်မည်။ နန်းကျမည်။
စီးပွားပျက်မည်။ မည်သို့ သေဆုံးကွယ်လွန်ရမည်ကို ..

ဆရာကြီးကိုင်ရို ကြိုတင်သေချာဟောခဲ့၏ ။

သူ့ဟောချက် မှန်ကန်ပုံတွေကို ကမ္ဘာမှာ အထင်အရှား
မှတ်တမ်းတင်ထားတာ..အားလုံး အသိ။

ဒါဆို ဗေဒင်ပညာရှင်ဆိုသူများ ဟောပြောတိုင်း..

လက္ခဏာပညာရှင်ဆိုသူများ ဟောပြောသည့်အတိုင်း

မလွဲမသွေဖြစ်လာရမည်လား..

ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ခဲ့။

ပညာရှင်ဝိသမှ..ပါရမီခိုင်မာမှ..

အကျင့်သီလစရဏအားကောင်းသည့်ပညာရှင်မျိုး ဟောပြောတွက်ချက်မှ
အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်ရဲ့ ဘဝပုံရိပ်နိမိတ်များ ထင်ရှားကြစမြဲ။

ဒါဆို မေးကြစို့ ..

ဗေဒင်ဆရာဆိုတာ ဘယ်လို ကြံအင်လက္ခဏာနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ။

ခန့်ခန့်သန့်သန့်လား၊ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်လား။ ကျမ်းစာအုပ်အများကြီး ကိုင်စွဲထားသူလား။
တိုက်ခန်းနဲ့ဟောသူလား။ ကားစီးနေသူလား။ အကန်တော့ခံပုဂ္ဂိုလ်လား။
ရွှေထီးမိုးသူလား။

*

(၂)

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုကောင်းအိမ်စိုးတို့
ထူးဆန်းသော ဗေဒင်ဟောသူ အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို ကြုံခဲ့ရ၏ ။

ထိုသူကြီးကား လူကောင်လိုမျိုးမဟုတ်။

စိတ်မနှံ့သူလိုမျိုး လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏ ။ သူ့ကိုအချို့က
ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ဟုလည်း အမည်တပ်ကြ၏ ။

အချို့ကတော့ ..

ဦးရေချမ်းအိုးဟု ခေါ်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ စတွေ့ကြတော့ သူသည် နတ်ချင်းတစ်ပုဒ်ကို
ဇရပ်ပေါ်မှာဟစ်၍ ဆိုပြီး ကနေ၏။

“ရွှေဖျဉ်းညီနောင် ဖောင်တော်စီးပါလို့ [?] [?] [?]

ရေလှိုင်းတွေက တဖွေးဖွေး [?] [?] [?] ရေလှိုင်းတွေက တဖွေးဖွေး

နတ်နန်းရယ်သာလှတယ် [?] [?] [?] ရွှေနန်းရယ်သာလှတယ် [?] [?] [?]

ဆီးကြိုပါနှမများရယ် [?] [?] [?] ပြေးကြိုပါ ညီတော်များရယ် [?] [?] [?]

ယီးလေလေ [?] [?] [?] ယီးလေလေး လေးလေး [?] [?] [?]

ယီးလေးယီးလေး [?] [?] [?] ယို [?] [?] [?]”

“ရော့ဟေ့ ..ရော့ဟ..ဒါ သိကြားမင်းဦးမာဃရဲ့ ကုမ္မဏိကထုတ်လုပ်တဲ့
သိကြားလုံး၊ သိကြားပြား (သကြားလုံးဟု မပြောပါ)။ စားကြ..စားကြ...
သွားကျိုးအောင် ဝါးစားကြ။ သိကြ..ကြားကြ..မြင်ကြပြီး အနာမျိုး (၉၆)ပါး
ရောဂါကင်းကြလိမ့်မဟေ့”

သူသည် သီချင်းဆိုရင်း ကရင်းမှ လွယ်အိတ်ညှိကြီးကို လက်နှင့်နှိုက်ပြီး
သကြားလုံး၊ သကြားပြားများကို ဥဒဟိုအနံ့ ကြလေ၏။

အမူးသမားများ ကောက်ကြ၏။

ကလေးများ ဝင်လုကြ၏။ ဆိုက္ကားသမားများ ဝင်ကောက်ကြ၏။
သည့်နောက် ဈေးသွားဈေးလာနှင့် ဇရပ်ပေါ်ရှိလူများပါ ဝင်ကောက်ကြပြီး
အားရဝမ်းသာ ဝါးစားကြလေ၏။

“အဘ ဒီဘက်ကို ကြဲပါဗျို့”

“ရော့လဟ..ငါ့သားတို့ရ”

“အဘ... သမီးတို့ဘက်ကို များများကြဲပါ အဘရဲ့”

“ရော့ဟလ.. ငါ့အချစ်ဆုံး သမီးများတို့ရ”

“ဘိုးဘိုးကြီး သားတို့မရသေးဘူး။ ဝင်ကောက်လို့ မရဘူးဗျ”

“အိမ်း...အိမ်း...အိမ်း .. ရော့ ..ရော့ ..ဒါက

ငါ့မြေးများ..ငါ့မြစ်များ..ငါ့ချောင်းများ ..ငါ့ပင် လယ်သမုဒ္ဒရာများအတွက်..
ရော့..ရော့”

“ဝေး...ဝေး..”

“ဒါမှ ငါတို့ ဘိုးဘိုးကြီးကွ”

“အဖေကြီး သားတို့ဘက်”

“ရော့လဟ..အကောင်းစားလေးရ”

“ဟေး..ဟေး..ဟေး..ဟေး”

“အဘ ပိုက်ဆံကြဲပါဦးတော့”

“ဘာ ဟ .. ဘာ .. ဘာ ..”

“အရင်လိုပဲ ပိုက်ဆံကြဲပါဦး အဘရဲ့”

“ဟဲ့ ..ဗိုင်းတာမတွေရဲ့ နင်တို့က ငါ့ကို ငွေလုပ်တဲ့စက်ရှိလို့
ကြဲခိုင်းနေတာလား။ ငါ့ကို အာရှဘဏ်သူဌေးကြီးများ မှတ်နေကြလို့လား”

“အဘ သူဌေးပါတော် ..ကျွန်မတို့က အဘသူဌေးရဲ့ သမီးတွေ
သားတွေလေ အဘရဲ့။ မစ ချီးမြှင့်ပါဦးတော်”

“အိမ်း .. ငါသူဌေးပဲဟ..ကြပဟေ့..ရော့ဟ...ရော့ဟ..”

“ဝေး..ဝေး”

“ဟေး..ဟေး..”

“ဟဲ့..ဟဲ့..မနင်းပါနဲ့ဟဲ့၊ အား..သေပါပြီတော့”

“ငါ့ဟာကွ..ငါ့ဟာ..ပေးနော်..ကိုင်းကွာ..”

သူပုံစံက လုံးဝသူဌေးရုပ်မပေါက်ပါဘူးဗျာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး ခင်ဗျ။

မျက်နှာက လေးထောင့်စပ်စပ်ကြီး ဆံပင်တွေက ပခုံးပေါ် ဖားလျားကျရှည်လို့။

မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးက အပြိုင်းအရိုင်း။

အညာပင်ဖျင်တိုက်ပုံကြမ်း ရင်ဘတ်ဟပြနဲ့။

ရင်ပတ်မွေးထူလဗျစ်ကြားမှာ စမကွက်တွေပွလို့။

အဖြူရောင်ကွက် ညစ်ထေးထေး အောက်နားကွဲကို မချုပ်ဘဲ သီထုံးပြီး
ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ် ဝတ်လို့။

ခုန်ခုန်ပြီး ကလိုက်ရင် မြင်မကောင်းရှုမကောင်း။

အဲဒီ လိုလူကြီးက ကြည့်စမ်းဗျာ..လွယ်အိတ်ညှိကြီးထဲ နှိုက်နှိုက်ပြီး

သကြားလုံး၊ သကြားပြားများနဲ့အတူ အကြွေပိုက်ဆံ ..ငါးမူးစေ၊ မတ်စေ၊

ဆယ်ပြားစေ၊ ငါးပြားစေများကို ဆုပ်ဆုပ်ပြီးကြဲနေလိုက်တာ..

ကျွန်တော်တို့မြို့က လူချမ်းသာသူဌေးကြီး ဦးရွှေတင်တောင်

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမျှ မကြုံမစွန့်ဘူးပေါင်ဗျာ။

အသက်သာ ဖင်ဆောင့်ရှုံ့တွရော..

မယားနှစ်ယောက်ခင်ဗျ..။

မယားနှစ်ယောက်ကလည်း ငယ်ငယ်ချောချောဗျ။ တစ်ယောက်က

ရုပ်ရှင်မင်းသမီး သင်းသင်းလဲ့နဲ့တူပြီး တစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီး

ဘောဘီနဲ့လို..ဘိုဆန်ဆန် ခေတ်မီမိခင်ဗျ။

ရွှေတွေ စိန်တွေမှ မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို ဆင်ထားလိုက်တာ
ညွတ်နေတာပဲ။ အပြင် ထွက်ရင် မယားချောနှစ်ယောက်ရံပြီးမှ ထွက်တာ။
အသက်သာ သင်းက (၆၀)ကျော်ရော၊ ဘောင်း ဘီရည်နဲ့ စပို့ရည်နဲ့၊ ဆံပင်မှာ
ကော့စမစ်တစ်နဲ့။

သူဌေး ဦးရွှေတင်အိမ်ရှေ့များ အလှူမခံရပ်လိုက်နဲ့..

ဘုရားကိစ္စကျောင်းကိစ္စဆို နောက်လမှထည့်မယ်လို့ ပြောတာ။

သီလရှင်များရပ်ရင် ကန်တော့ပါသေးရဲ့တဲ့။

သူတောင်းစားများဆို အော်ငေါက်လွတ်တာ။

ဟော.. သင်္ကြန်တွင်း အမျိုးသမီးများ ရေကစားမဏ္ဍပ်ထွက်ဖို့
အလှူလာခံရင် ရာတန်ကိုမှ ရက်ရက်ရောရာလှူတာ။ လှူနေရင်းကနေ
အစ်ကိုကြီးလည်း လာကစားမယ်နော်လို့ ..သွား (၃၂) ချောင်း
မိုးကြိုးပစ်အောင်ဖွင့်ပြီး ပြုံးတော်မူနဲ့လိုက်သေးရဲ့။

ကြည့်စမ်း ..

အခု အဝတ်အစား အစုတ်အပြတ်နဲ့လူကြီးက သဒ္ဓါကြီးစွာ
ငွေအကြွေများကိုကြလို့။ ကောက်သူများက တဝန်းဝန်း၊ တရုန်းရုန်း။

ကြလို့လည်းဝရော ..လူကြီးက တရားဟောပါရောခင်ဗျ။

“သားတို့ သမီးတို့ နားထောင်ကြ။ ရတနာသုံးပါး မမေ့ကြနဲ့။ အနန္တော
အနန္တငါးပါး မပြစ်မှား ကြနဲ့။ ရိုသေလေးစားကြ။ ယက်သဲ့ကြားငါးတင်၊
တင်တဲ့ငါးကြောင်စားပြီး ကျန်တဲ့ငါးမှ ဘုရားကယ် လိမ့်မကွဲ့။ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ကြ၊
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမဖြစ်စေနဲ့။ ဟောဒီဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောင်ဝါနေလို လင်းပြီကွဲ့။
ဘုရားဖက်ရင်..အသက်ရှည်မယ်။ တရားဖက်ရင်..အမျက်ပြေမယ်။ သံဃာကို
ကိုးကွယ်ရင်...အခက်ပြေလိမ့်မကွဲ့ လိမ္မာကြ။ ကြိုးစားကြ။ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ။

ဘာဝနာ ကောင်းမှုပြုကြဟေ့၊ ကိုင်း..အဘ သီချင်း တစ်ပုဒ်ဆိုပြီး နားမယ်ဟေ့။
ဒါကြောင့်လေ..သားတို့ သမီးတို့ရေ..”

“စပယ်တဲ့ လေးရုံ

မမလေး မပန်ထိုက်တယ်

ပန်းပြတ်ခိုက်ကြုံ ၇၇၇

အပွင့်ရယ်ကုန် တစ်ငုံကျန်ပါသေးတယ်

ပန်ချင်သူ ၇၇၇ မွေးချင်သူ ၇၇၇ ပျိုပျိုလေးတို့ရယ် ၇၇၇

ခေါင်းဖြီးခဲ့လေး ၇၇၇”

သူသည် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝလွန်းလှသည့် ကဗျာသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို
အသံနေအသံထားနှင့် သီဆိုပြီး အားလုံးကို လက်ပြ၍ နားတော့၏ ။

*

(၃)

ဇရပ်တိုင်မှာမှီ၍ ထိုင်ချ၏ ။

ပြီး ..ကွမ်းထုပ်ကြီးကိုဖြည်၍ ကွမ်းယာဝါးနေ၏ ။

သူ့ရှေ့မှာ လူယောက်ျား မိန်းမအချို့ စားဖွယ်များဖြစ်သော ငှက်ပျောသီး၊
ဘိန်းမုန့်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ဘယာကြော်များချခင်း၍ ထိုင်စောင့်နေကြ၏ ။

ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ဝင်စားလို့ ရပ်ကြည့်နေမိလေရဲ့ခင်ဗျာ။

“အဘ”

“ဗျို့...အဘ”

“ဘာတုံး ..ဘာတုံး”

“သမီးတို့ကို ဗေဒင်လေးဘာလေး စစ်ပေးပါဦးအဘရဲ့”

“ဘာလဲ လင်လိုချင်လို့လား”

“အို..အဟင့်..အဘကလည်း...အဆိုးအကောင်း သိချင်လို့ပါရှင်”

“ကောင်းအောင်လုပ်ရင် ကောင်းမှာပဲ၊ ဆိုးအောင်လုပ်ရင် ဆိုးမှာပဲ။

အရေးကြီးတာ (ကံ) အလုပ်ဟ”

“ကံမကောင်းလို့ အဘရဲ့”

“ကံမကောင်းရင် တာဖို့ ဘောင်မြင့်ပေါ့ဟ..အနာကျမရဲ့”

“အဲဒါ ဘယ်လိုတာဖို့ရမလဲလို့ အဘလိုပညာရှင်ကြီးကို

ရိုသေစွာဆည်းကပ်လို့ လာမေး တာပေါ့ အဘရဲ့”

“သေနာမလေး ..သေနာမကြီးတွေ ..ဖို့..ငါ့ကြိုးနဲ့ ငါ့ကိုပြန်ချည်ပြီး

ကခိုင်းနေတယ်”

“အဘကို အားကိုးပြီး လာရတာ ကိုးလို့ ..နော်အေ ... ဘုမ”

“ဟုတ်ပ..အဘရယ်၊ အဘကို မျှော်ရတာ လည်း ဆင်ဟိုဒင်း ..”

“ဘာ..”

“အဲလေ..ယောင်လို့အဘရယ်၊ ကန်တော့..ကန်တော့။ သမီးတို့

ဝေသာလီဗျိုင်းလို လည်ပင်းကို ရှည်နေတာပဲ..အဟီး...ဟုတ်တယ်နော်..ယောင်းမ”

“သစ်ကုလားအုပ်လည်းပင်းပါ ဖြစ်လို့ပါအဘရယ်..ခစ် ခစ်”

“ဖို့..ပိုင်းတာမတွေ လူကိုမြှောက်လိုက် ဆောင့်လိုက်
နမ်းလိုက်..ကိုင်ရိုက်လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုးကို ပလိစီချောက်ချက် လုပ်နိုင်လွန်းတယ်။
ကိုင်း..ရှေ့တိုး..အသက်ကိုပြော”

လူကြီးပုံစံက စိတ်မနှံ့သလိုရှိသော်လည်း ငြိမ်သွားသောအခါ
လူတိုင်းအပေါ် ကြင်နာသနား ကူညီစိတ်ရှိသူ ဖြစ်နေ၏ ။ သို့နှင့်
လူလေးငါးခြောက်ယောက်ကို လက္ခဏာကြည့်လိုက်၊ မိုးပေါ်မော့ ကြည့်လိုက်။
လက်ညှိုးတစ်ချောင်းနှင့် တွက်သလိုချက်သလို လုပ်လိုက်လုပ်ရင်း။

သူ့အမြင်များကို ဟောလေ၏ ။

အချို့က မှန်လိုက်တာ အဘရယ်ဟု ဆို၏ ။

အချို့က တိုးတိုးပြောပါ အဘရဲ့၊ ဘေးလူတွေကြားကုန်ပါ့မယ် ဟုဆို၏ ။
အချို့က အဘ တကယ်လားဟင်..ဟု ပြန်ကွန့်ကြ၏ ။

ထိုအခါ ဦးရေချမ်းအိုး(ခေါ်) ဘတိုက်ပုံကြီးက ..

“ဟုတ်မဟုတ် စောင့်ကြည့်ကွာ”

ဟုဆိုသော် အားလုံးက ပိုင်းရယ်ကြလေ၏ ။

ဒီမှာ ဗေဒင်ကို စိတ်ဝင်စားချင်သလိုရှိသော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးက
အနီးရှိ လူတစ်ဦးကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်လေ၏ ။

“ဒီမှာဗျာ..အဲဒီ အဘိုးကြီးက အရူးလား၊ အကောင်းလား ခင်ဗျ”

“အရူးလို့လည်း ပြောရခက်သလို၊ အကောင်းလို့လည်း
ပြောရင်ရတယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက ဗေဒင်ရောဟောသလားဟင် နောင်ကြီး”

“ဟောတယ်”

“မှန်ရဲ့လားဗျာ”

“မှန်မမှန်သိချင်ရင် ဝင်မေးကြည့်ပေါ့ဗျာ။ လူထူးကြီးဗျ”

“ဒီမြို့သားပဲလားဟင်”

“မသိဘူး..တစ်ခါတစ်ရံမှ ရောက်ချလာတာ။ ရောက်လာရင် ခုလိုပဲ သကြားလုံးကြဲ၊ ပိုက်ဆံကြဲပြီး ဗေဒင်မေးရင် ဟောတယ်။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် သူပါတဲ့ ဆေးမြီးတိုနဲ့ ကုသပေး လိုက်တာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ..”

“ဘာလို့တုံး နောင်ကြီးရဲ့..ရှင်းပါ ပြောပါဦးဗျာ”

“မေးတိုင်း မဟောဘူး၊ ကျွေးတိုင်း မစားဘူး၊ တောင်းတိုင်းလည်း သူက ပေးချင်မှပေးတာ။ သူ့ဓာတ်ကျရင် မေတ္တာသက်ဝင်ရင် ဆန္ဒရှိလာရင် ပေးချင်ပေးပြီး၊ ဟောချင်ဟောတာဗျ။ ဒီအရပ်က သူ့ကို ချစ်ကြအားကိုးကြတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့က ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ..ခရီးသွားများပါ”

“ဝင်မေးကြည့်ပါ..ခု..သူသဘောကောင်းနေတယ်”

သို့နှင့် လူလည်းရှင်းရော ကျွန်တော်နဲ့သူငယ်ချင်းကိုကောင်းအိမ်စိုးတို့ လူထူးအရူးလိုလို လူကြီးအနားကပ်ပြီး ဝင်ရရော...

“အဘ”

“ဘာတုံး”

“သားတို့က ခရီးသွားများပါအဘ”

“အေး..သွားလေ..သွားပေါ့..နေပါဦး..မင်းတို့က ခရီးသွားဆိုတော့ သံသရာခရီးသွားလား၊ နိဗ္ဗာန်ခရီးသွားလား”

“အဲ..အဲ..”

“အဟဲ..အဲ..ဟို..ဟို ..ဒေသန္တရပါ..အဘခင်ဗျ”

ဒီမှာ..အရူးလိုလူကြီး ဦးရေချမ်းအိုး(ခ)ဘတိုက်ပုံကြီးက
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်းအိမ်စိုးရဲ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်းက..

“ဟေ့..သူငယ်...မင်းဘုရားတည်မလို့ မဟုတ်လား”

“ဗျာ..အဘ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးသာ ဖြေပါကွာ”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ..ကျွန်တော် ဘုရားတည်မလို့ခင်ဗျ”

ဘုရားရေ..ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်ဗျာ။ သူနှင့်ကျွန်တော်တို့ လုံးဝမသိ။
ခုမှ မြင်ဖူးကြ၏ ။ သူက သူငယ်ချင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘုရားတည်မလို့
မဟုတ်လားဟု မေးလိုက်၏ ။ မှန်လိုက်လေ ခြင်းရယ်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဆောက်လုပ်ရေး ကန်ထရိုက်တာ
တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့မွေးရပ်မြေ ပဲခူးဒေသစွန်ပါမှာ ဘုရားတည်ရန်
အုတ်ခဲကျောက်များ ကြိုတင်စုဆောင်းပေးပို့ထား သည်။

ရက်ကောင်းရက်မြတ်စောင့်ရင်း လိုအပ်သည်များကို သွားသွားပို့စုနေ၏

။

“အဘခင်ဗျာ”

“ဘာတုံး ..ငါ့လူရ”

“ကျွန်တော် ဘုရားတည်ရင် အောင်မြင်မှာလား အဘ...ဟင်”

“ဟ..ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်၊ အလှူပေးတာ
ကောင်းတဲ့အလုပ်ဥစ္စာ။ ငရဲကျမှာ လားကွ။ ဒီနေ့ဆောက်ရင် ဒီနေ့
နတ်သိကြားများက သာဓုခေါ်ပြီး မင်းအတွက်နတ်ပြည်မှာ နတ်ဘုံနတ်နန်း

ကြိုပြင်ထားမှာဥစ္စာ။ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဒီလို..အဘရ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘုန်းကြီးလူထွက် ဗေဒင်ဆရာကြီးတစ်ဦးနဲ့ မနောဗေဒင် နာမည်ကျော်နှစ်ဦးက ကြိုဟောထားတယ်”

“ဘယ်လို ဟောလို့တုံးလဟ”

“ကျွန်တော် ဘုရားမတည်ဖြစ်ဘူး၊ ဘုရားမတည်ခင် သေကိန်းရှိတယ်လို့ ဟောလို့ဗျာ”

“ဖို့..ကြိုကြီးစည်ရာကွာ..ပြစမ်း ...မင်းလက်ဝါးနှစ်ဘက်”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှ လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများကို ကြည့်၏ ။

“အသက်ရောလကွ”

“(၄၀)ပါ အဘ”

“အင်း..သုံညကြွင်းပဲ”

“ဘာနေ့သားတုံးဟ”

“ဗုဒ္ဓဟူး..ရာဟုဖွားအဘ”

“အိမ်း..ဇနက္က သင်္ဘောပျက်ကိန်းကျသကိုး”

သည့်နောက်သူက သူငယ်ချင်းရဲ့ လက်ဝါးနှစ်ခုကိုပူး၍ သူ့လက်နှင့်အုပ် ဆုပ်ကိုင်ပြီ အာရုံခံနေ၏ ။

ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ ခေါင်းခါလိုက်၊ တောက်ခတ်လိုက် လုပ်နေ၏ ။

“လူလေး”

“အဘ”

“ခပ်မြန်မြန်တည်လိုက်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအဘ”

“တည်ဆို တည်လိုက်ကွာ။ မြန်မြန်လုပ် မြန်မြန်ကုသိုလ်
အောင်မြင်တာပေါ့ကွ”

“တည်ချင်နေတာပဲ..အဘရ။ အုတ်၊သဲ၊ ကျောက်ရော၊ ထီးတော်ရော
စုဆောင်းပြီးပြီ။ နေ့မကောင်းသေးဘူးဆိုလို့ စောင့်နေရတာ အဘရဲ့”

“ဘယ်သူက ပြောတာတုံး”

“အဲဒီ ဆရာကြီးတွေကပဲ ခင်ဗျ”

“ဒီမှာ လူကလေးရဲ့ ..အကုသိုလ်ဒုစရိုက် လုပ်တဲ့နေ့မှန်သမျှ
ရက်ဆိုးရက်ပုပ် ပြဿဒါးချည်းပဲကွ။ အဲဒါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်က ကုသိုလ်ကောင်းမှု
သုစရိုက်ကိစ္စကို ကာယကံ၊ ဝဇီကံ၊ မနောကံ ကံသုံးပါးနဲ့ပ
ပြုနေတဲ့နေ့တိုင်းဟာလည်း ရက်ရာဇာချည်းပဲ။

ဗေဒင်တို့။ နတ်ဟောတို့ကို သိပ်လည်း အစွဲအလမ်းမကြီးစမ်းပါနဲ့
လူကလေးရယ်။ လူမှန်ရင် သေမျိုးချည်းပဲ။ ငါလည်း နေ့မြင်ပြီး
ညပျောက်သွားနိုင်တာပဲ။ အားလုံး အနိစ္စ အမြဲမရှိတဲ့။ သင်္ခါရ လောကသားတွေ၊
မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း မွေးတဲ့လူကမွေး၊ သေတဲ့လူကသေ
ဖြစ်နေတာ။ အချိန်မစောင့်နဲ့။ ပစ္စည်းစုံပြီဆိုမှတော့ တည်သာတည်လိက်”

ကျွန်တော် အရူးလိုလိုလူကြီးရဲ့စကားကို အလွန်သဘောကျသွားတယ်။
သူ့အတွေးအခေါ် အယူအဆက ခေတ်နောက်မကျသေးဘူး။ သည့်နောက်
စားဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများနဲ့ အဘိုးကြီး (ဦးရေချမ်းအိုး) ကိုကန်တော့ပြီး
ပြန်မလို့လုပ်ရော..

“လူကလေး..မောင်ကောင်းအိမ်စိုး”

“ခင်ဗျာ..အဘ..”

“ရော့..ဒါလေး ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထား”

အဘိုးကြီးပေးတဲ့ပစ္စည်းကို ကြည့်လိုက်တော့ မတ်စေ့လေးတစ်စေ့

“ဒါဘာလဲဟင် အဘ”

“မင်းဘုရားစေတီ အပြီးတည်နိုင်အောင် ငါကုသိုလ်ပြုတဲ့ မတ်စေ့ပဲ။

ဌာပနာရင် အဲဒါလေးပါ ထည့်ဌာပနာလိုက် ယူသွားတော့

*

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်) လူထူးဆန်းဘရေချမ်းအိုးနှင့် သေချင်ရှင်ချင်
..ဟဲ့ဗေဒင်(ခ)

(၄)

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုကောင်းအိမ်စိုးတို့ ပဲခူးဒေစွန်ပါမှာ
ဘုရားစေတီတစ်ဆူတည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ့ရဲ့ ဖင်မလီယာကားလေးနဲ့
လာခဲ့လိုက်တာရယ်..

လောကဓံမုန်တိုင်းဆင်ချင်တော့..

ပဲခူးမြို့အဝင်မှာပဲ ကွေ့ကားကျော်ကား ရှောင်ကားသုံးစီး
ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး ရှေ့ကဆိုင်ကယ်ကို အရှောင် ..

ဒီမှာ အရှိန်နဲ့ပြေးဝင်လာတဲ့ သစ်ကားနဲ့ ကိုကောင်းအိမ်စိုးရဲ့ကား
ခေါင်းခြင်းဆိုင်တိုက်လိုက်တာ..

“ဂျိုင်း”

“ဝုန်း”

“ဝရော..ဝရော”

“ဝုန်း”

“အား”

“ကျိ..ကျိ...ကျိ..ကျိ..ကျိ”

“အင့်...အား ...”

ကျွန်တော်တို့ကားလေး လွင့်စင်ပြီး

ပက်လက်လန်လိမ့်အသွားလူအများရဲ့ ထိတ်လန့် တကြား

အော်ဟစ်သံများကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး သတိလစ်သွားခဲ့တော့သည်။

ပြန်လည်သတိရလာသောအခါ...

ဆေးရုံပေါ်မှာ ရောက်နေကြသည်။ ကျွန်တော်က အခြေအနေကောင်း၏

။ အနည်းငယ်မျှသာ ဒဏ်ရာရပြီး သူငယ်ချင်းကောင်းအိမ်စိုးကား

ဦးနှောက်အာရုံကြောပါ ထိခိုက်ပြီး လုံးဝသတိမရတော့..

ဆေးရုံမှာ ရက်အတန်ကြာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး သူ့ဦးခေါင်းခွံကို ဆရာဝန်များက ခွဲစိတ်လှန်ပြီး

ကုသပေးပါသော်လည်း ပြန်လည် သတိမရတော့..

ကိုကောင်းအိမ်စိုး၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် သူတို့ဆည်းကပ်နေသော

ဗေဒင်ပညာရှင်လိုလို၊ ဘိုးတော်လုလို ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးက ဆေးရုံသို့ လူနာလာကြည့်ရင်း

...

“ကျုပ်တို့ ကြိုဟောထားသားပဲဗျာ..အခါမကောင်းဘူး

ဘုရားမတည်နဲ့ဦး။ တည်ရင် သေလိမ့်မယ် ပြောထားတဲ့ကြားက...မယုံတော့

ထိတာပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာကြီးတို့ရယ် ကူညီပါဦးခင်ဗျာ”

ကောင်းအိမ်စိုးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက သူတို့ဆရာကြီးများက

မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မေးမြန်းကြ သည်။

“လွန်သွားပြီ..ဦးစိုး”

“ဗျာ.ဘယ်လို.ဘယ်လို..ဆ...ဆရာကြီး”

“သို့ကို လာခေါ်နေကြပြီ”

“ဗျာ”

“အမလေး..သားရဲ့..ဟီး..ဟီး”

လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိက်ငိုကြသည်။ ဆရာကြီးနှစ်ဦးလည်း အနီးရှိ ကျွန်တော့်ကိုပါ မကျေနပ်သလို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်သွားကြတော့သည်။

နောက်ဆုံး..ဆရာဝန်ကြီးကို ချဉ်းကပ်၍ မေးမြန်းကြည့်တော့..

“အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြိုးစားပြီး ကုသပေးတာပါပဲ။ လူနာကို ဆေးရုံမှာထားချင်လည်း ဆက်ထားပါ။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ကိုပြန်ယူသွားချင်လည်း ယူသွားနိုင်ပါတယ်”

အဘွားကြီး “အင့်”ခနဲ ရှိုက်ပြီး မေ့မျော၍ သွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး အိမ်မှာပဲ ဆွေကြားမျိုးကြား သေပါစေတော့ဟု လူနာကို ပြန်ခေါ်ချလာခဲ့ကြ သည်။

အိမ်ရောက်သည့်နေ့..ဆွေမျိုးသားချင်းများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ကြည့်နေခိုက်..

အဘရေချမ်းအိုးဆိုသူ အရူးလိုလိုလူကြီး ရောက်လာတော့၏ ။

“အဘ..”

“လူလေးကြီး”

“ကယ်ပါဦး...အဘရယ်၊ အဘသား..ခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

“အိမ်း..ငါကြားတယ်။ ကြားလို့ လာခဲ့တာ”

ဘရေချမ်းအိုးသည် လူနာအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ခေါ်ကြည့်နေ၏ ။

“လူလေး ..”

“လူကလေး..မောင်ကောင်းအိမ်စိုး”

“ကောင်းအိမ်စိုး...”

လူနာကား လုံးဝ မလှုပ်ရှား၊ မျက်တောင်မခတ်။ အဘက ဂွမ်းစနှင့် နှာဝကို ကပ်ကြည့်၏ ။ ပြီး ..

“မောင်မှိုင်း..”

“ခင်ဗျာ..အဘ..”

“ရေသန့်သန့်တစ်ခွက် ပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့..ခင်ဗျ”

ရေသန့်သန့်တစ်ခွက် ယူပေးလိုက်သောအခါ အဘရေချမ်းအိုးသည် ရေသန့်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး ရတနာသုံးပါးကို တိုင်တည်သစ္စာပြု၏ ။

ပြီး..မေတ္တာသုတ်၊ ရတနာသုတ်၊ ဗောဇ္ဈင်သုတ်နှင့် ပုဗ္ဗဏှသုတ်တို့ကို ရွတ်ဆိုပြီး လူနာ၏ ဆံပင်ကို ပရိတ်ရေနှင့် သပ်၏ ။ မျက်နှာကို သပ်၏ ။ ပါးစပ်ကိုဖြု၍ ပရိတ်ရေကို သွင်း၏ ။

၎င်းနောက် လွယ်အိတ်ထဲမှ ဆေးတစ်ဘူးထုတ်ပြီး အမှုန့်အနည်းငယ်ကို နှာဝမှာ သုတ်လိမ်းပေးလိုက်၏ ။

ပြီး..လူနာ၏ နဖူးပေါ် လက်တင်ကာ ဗောဇ္ဈင်သုတ်သုံးမျိုးကို အဆက်မပြတ် ရွတ်လေ၏ ။

အိမ်ပြည့်ပရိတ်သတ်က အဘရေချမ်းအိုး လုပ်နေပုံကို ဝိုင်းကြည့်ပြီး ကျေနပ်သလို ရှိနေကြ၏ ။

ရေရတော့မည်လူမမာပါ ဘဝကူးကောင်းရတော့မည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏

သူတို့သား သူတို့မောင် သူတို့လူ အသံအာရုံနှင့် ခံစားနိုင်ပြီး
ဘဝကူးကောင်းပါစေဟု ဝိုင်းဝန်းဆုတောင်းနေကြ၏။

ဒီမှာပဲ..အံ့ဖွယ်ကောင်းစွာ။ လူနာရဲ့ခြေဖျား စလုပ်လာလေ၏။
ပြီး..လက်ပါလုပ်လာလေ၏။

အားလုံး အံ့ဩနာသန်း ဝမ်းသာအားရနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေစဉ်
လူနာပါးစပ်မှအသံ စ၍ ထွက် လာတော့၏။

“ရေ..ရေ..”

“ဟယ်..”

“အလိုလေးလေး ..”

“သား .. သား .. မောင် ကောင်း အိမ်”

“မောင်လေး ..မောင်လေး”

“ရေ..ရေ..ပေး..ပါ..”

အဘက ပရိတ်ရေကို နည်းနည်းချပေးလိုက်သည်။ လူနာက
အငမ်းမရသောက်သည်။ လျှာကို သိမ်းသည်။ နတ်ခမ်းကို လျက်သည်။

“လူလေး ..လူလေး ..သတိရပြီလား”

“လူလေး . အဘလေ .. အဘပါ”

“အ..ဘ...”

“အိမ်း..အဘလေကွာ..ငါ့သားကြီး မသေရဘူးကွ”

“အ..ဘ..”

“ပြော..ပြော..ဘာလဲ ပြောစမ်း”

“ကျွန်..တော်..ဘု..ရား..တည်..မယ်”

“တည်ရမယ်ဟေ့..တည်ရမယ်ကွ။ ငါ့သားကြီး ဘုရား
တည်ကိုတည်ရမယ်ဟေ့”

ကြည့်စမ်းပါဗျာ..။ဒါ ဘုရားကု..ကုတယ်လို့ ခေါ်ရမလားပဲဗျာ။
သေမိန့်ကျလူနာ အံ့ဖွယ် သတိရလာပြီဗျ။ တစ်ဆွေမျိုးလုံး ဝမ်းသာလွန်းလို့
မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရော..။

တိုတိုပြောရရင် အဘရေချမ်းအိုးက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
ပရိတ်များကိုရွတ်ပေးတယ်။ ပြီး..ဆေးရုံက ဆရာဝန်များနဲ့လည်း ပြန်ပြခဲ့ကြတယ်။

ဆေးရုံပြန်တက်တော့..

ဆရာဝန်ကြီးများက အံ့ဩလွန်းလို့ သူတို့အတွေ့အကြုံမှာ
သေမိန့်ကျလူနာ ပြန်ရှင်တာ မရှိဘူးတဲ့။ အဲဒါ သူတို့လည်း ဝမ်းသာလွန်းလို့
ကြိုးစားပန်းစားပြန်ကုပေးကြရဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ဆေးဝါးကုရော..ဘုရားကုရော ပြိုင်တူကုပေးလိုက်တာ
တစ်လအကြာမှာ ကိုကောင်းအိမ်စိုးရဲ့ အနာရောဂါ
လုံးဝပျောက်ကင်းသက်သာသွားခဲ့ပါရောခင်ဗျ။

လူနာလည်း အစာစားပြီး လမ်းလျှောက်နိုင်ရော..လူနာမိဘများ
အားကိုးအားထားပြုတဲ့ ဆရာကြီးနှစ်ဦးရောက်လာကြည့်ပြီး
မျက်လုံးပြူးအံ့ဩကြရော..

“ဒီမှာ ကျုပ်ဘုရားတည်ဖြစ်အောင် တည်မယ်..ကြည့်ထား”

ဒီလိုပြောလိုက်ရော နှစ်ဦးသား မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ပြေးကြပါရော...

(၅)

ဆေးရုံကဆင်းပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ကိုကောင်းအိမ်စိုး
ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတစ်ဆူကို ရွှေရောင်ဝင်းဝင်းတောက်အောင် တည်နိုင်ခဲ့သည်။
အဘပေးခဲ့တဲ့ မတ်စေ့လေးကိုလည်း ရတနာများနဲ့ အတူ ဌာပနာခဲ့သည်။

ထီးတော်တင်တော့ အဘရေချမ်းအိုးရောက်လာပြီး စည်တော်အဖွဲ့နဲ့
ထီးတော်တင်သည်။ ရဟန်းရှင်လူ ပရိတ်သတ်မနည်းဘူး။

ပြီး..အဘက ငွေစက္ကူများကိုကြဲလို့ သူ့ဝသီအတိုင်း
ရေဖျန်းညှီနောင်သီချင်းနဲ့ ကပြီး တရားဟောပါရောဗျာ။

“ဟေ့ ...သားတို့ သမီးတို့ ဘုရားတရားသံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါး
မမေ့ကြနဲ့။ အနန္တ အနန္တငါးပါးကို ဆည်းကပ်ရိသေကြ။ ယက်သဲ့ကြားငါးတင်၊
တင်တဲ့ငါးကြောင်စား။ ကျန်တဲ့ငါးမှ ဘုရားမလိမ့်မဟေ့။ အရှေ့အရပ်မှာ
ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောင်ဝါနေလို့ လင်းပြီကွ။ ဟောဒီကမ္ဘာကြီးကို
ဗုဒ္ဓဂေါတမရဲ့ဓမ္မတေးနဲ့ ငြိမ်းအေးအောင် ပြုမဲ့အချိန် နီးလာပြီ...ဒါကြောင့်လေ”

“ရွှေဘုန်းတော်ရောင်ခြည် ၇၇၇ ခြောက်ရောင်ကွန့်မြူးသည်
တန်ခိုးတော်အနန္တ ပြည့်စုံလှ သည် ၇၇၇ အခါခါ ကြည်နူးရှိဦးချီ ၇၇၇”

ဗျောသံဆိုင်းသံများက ကျက်သရေရှိလိုက်ပါတိ။ အနေကဇာတင်ပွဲ။
ရေစက်ချပွဲကလည်း ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲ။

ကိစ္စဝိစ္စပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကားသုံးစီးနှင့် ရန်ကုန်သို့
ပြန်လာခဲ့ကြ၏ ။

ရှေ့ဆုံးက ကျွန်တော်တို့ကားမှာ အဘရေချမ်းအိုးကိုယ်တိုင်

တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးနှင့် လိုက်ပါခဲ့၏။ ပြုံးလို့ ရွှင်လို့ ပျော်လို့ ..

ကားကို ကိုကောင်းအိမ်စိုးကိုယ်တိုင် မောင်းလာခဲ့၏။

ပဲခူးမြို့အထွက်သို့ရောက်သောအခါ ရှေ့ကကားတစ်စီး ဘရိတ်ပေါက်၍ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ တရကြမ်းဝင်လာရကား ..အားလုံးလန့်အော်ကုန်ကြသည်။

ရှောင်စရာ အခြေအနေကလည်း မပေး။

ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကျနေပြီ။ ကိုကောင်းအိမ်စိုး မျက်လုံးပြူးနေသည်။ ဒီနေရာက အရင်တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ကား ယဉ်တိုက်မှုဖြစ်ခဲ့သည့် သမိုင်းဝင်နေရာ။

ဒီမှာပဲ အဘက ထိုင်နေရင်းမှ လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး ဘုရားကို အာရုံပြုကာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည့် ဒရိုင်ဘာကောင်းအိမ်စိုးကို တွန်းဖယ်ပြီး ကားစတီယာတိုင်ကို ညာဘက်သို့ ကွေ့ချလို့ ဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းချလိုက်သည်။

ကား တိခနဲ ထိုးရပ်သွားသည်။

ရှေ့က ဘရိတ်ပေါက်လာသည့်ကားလည်း သူ့အလိုလို ထိုးရပ်သွားသည်။ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သည်းသည်းဖြစ်ကုန်ပြီး ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာကြသည်။ စိုးရိမ်တကြီး မေးကြမြန်းကြ သည်။

ကောင်းအိမ်စိုး ကြောင်နေသည်။

ဒီမှာ အဘရေချမ်းအိုးက သူ့ကို လှုပ်ကိုင်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

“လူလေး ..လူကလေး ..”

“ဗျာ ..ဗျာ ..ဗျာ”

“စိတ်ကို ထိန်းလိုက်စမ်း”

“ကြောက်လိုက်တာ အဘရာ။ ကျွန်တော် သေရတော့မလား မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သေမင်းလာခေါ်နေပြီအဘရဲ့ ..ဟီး ..ဟီး”

“ဖို့..ဘယ့်နှယ်လုပ် သေရမှာလဲကွ။ခုပဲ ဘုရားတည် ထီးတင်လာတဲ့ကောင်။ ဒီမှာ မောင်ကောင်းအိမ်စိုး”

“ခင်ဗျာ..အ..ဘ”

“မင်းကားကို ဒေးစွန်ပါဘက် ပြန်ခေါင်းလှည့်လိုက်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အဘ..ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ပြန်မှာလေ”

“သူများတွေပြန်ချင်ပြန်နိုင်တယ်..မင်းမပြန်ရဘူး”

“ဗျာ..ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘရ ..ဟင်လို့”

“မင်း..ဒေးစွန်းပါတောင်မှာ ရဟန်း (၄၅)ရက်ဝတ်ရမယ်”

“ရဟန်းဝတ်ရမယ်..ဟုတ်လား”

“အိမ်း..မင်း ဒီအတိုင်းသာ လူဝတ်နဲ့နေရင် ကားတိုက်မှုထပ်ဖြစ်ပြီး သေကိန်းမြင်တယ်။ ရဟန်းဝတ်သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ ဘဝသစ်နဲ့နေရင် ရှင်သန်ကိန်းဖြစ်ရလိမ့်မဟေ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား အဘရယ်”

“ဟုတ်မှဟုတ် ..မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ဟုတ်. .ကားပြန်လှည့်လိုက်”

“ကောင်းပါပြီ အဘရယ်၊ ပြန်လှည့်ပါ့မယ်”

သည့်နောက် ဒေးစွန်ပါသို့ပြန်လှည့်ပြီး ထိုနေ့မှာပင် ဒေးစွန်ပါတောင် ဆရာတော်ကို ဥပ္ပဇ္ဈာယ်ပြုကာ နေ့ချင်းသင်္ကန်းဝတ်လိုက်ရလေ၏ ။

စုစုပေါင်း (၄၅) ရက်ကြာခဲ့၏ ။

အဲဒီ မှာ ဆရာတော်ကြီး သွန်သင်ပြသမှုနှင့်

ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာများပွားများပြီး နုစိုတက်ကြွ ခဲ့၏။ စိတ်တည်ငြိမ်နေလေ၏။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်က အဘရေချမ်းအိုးကို မေးရလေ၏။

“အဘ..”

“ဘာတုံး.. မောင်မှိုင်းရ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အဲဒီ အချိန်တုန်းက

တကယ်သေကိန်းရှိလို့လားဟင်”

“ရှိတာပေါ့ကွ”

“ကျိန်းသေပဲလားဟင်”

“ကျိန်သေလုနီးပါးပဲ ကိုယ့်လူ”

“အဲဒါ အဘဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဟင်”

“လွယ်လွယ်လေးပါ..ငါ့သားရာ။ မင်းကောင် ယာဉ်တိုက်မှုတစ်ကြိမ်

ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဦးခေါင်းဖောက်ကုခဲ့ရတယ်။ ဆရာဝန်ကတောင် သေမည့်နေ့ကို ခန့်မှန်းပြီးပြီ။

သို့သော် ဘုရားတည် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုချင်တဲ့ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်

အစွဲအလမ်းကြောင့် သေမင်းက သူ့ကို ချက်ချင်းမခေါ်ရဲဘူး။ ဒါကြောင့် သူဘုရားက

ကုရင်း သေတွင်းကလွတ်လို့ ဘုရားဒါယကာ ဘဝရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့

သူကားမောင်းရင်း သွေးလန့် နေတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီကားကြောင့် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဘဝကိုကြုံခဲ့ရ

ပြန်သကိုးကွဲ့။ ကိုယ့်ဘက်က ကားမောင်းစည်းကမ်းမှန်သော်လည်း

တခြားသူဘက်က ယာဉ်စည်းကမ်းမလိုက် နာတော့ သွေးလန့်ဖူးသည့်အရှိန်နဲ့

သူ့စိတ်မတည်ငြိမ်ချင်ဘူး။

အဲဒီ မတည်ငြိမ်စိတ်ကြောင့် တစ်နေ့ သူ မှန်မှန်မှားမှား
ယာဉ်တိုက်မှုထပ်ဖြစ်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်။ ဒါကို အဘကကြိုမြင်လို့
လူဝတ်နဲ့နေရင် သေမယ်၊ ရဟန်းဝတ်နဲ့နေလို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းပေးပြီး သမထ၊
ဝိပဿနာ (၄၅) ရက်ပွားများ ကျင့်ကြံခိုင်းတာ။

သူဟာ ဒီသမထ၊ ဝိပဿနာ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ
တည်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး နောင်အခါ ကားမောင်းမောင်း၊ လေယာဉ်ပျံပဲမောင်းမောင်း
အာရုံမထွေပြားတော့ဘူး။ စိတ်ဂဏှာ မငြိမ်မဖြစ်တော့ဘူး။

လူဟာ အာရုံမထွေပြားရင် အမှောင်ပယောဂ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်လို့
မရတော့ဘူး။ အဲဒီ ကျရင် နေနည်း ထိုင်နည်းဘဝကို သဘောပေါက်နားလည်ပြီး
အသက်တိုက်နီးကနေ အသက် ရှည်ကိန်းကို ရောက်ပြီပေါ့ လူကလေးရာ...
နားလည်ရဲ့လား”

“ဒါဆို ဘက ဗေဒင်ပညာအမြင့်နဲ့ဟောတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဒါ ဗေဒင်ပညာပဲကွ”

“ဗျာ..ဘယ်လို..ဘယ်လို..အဘ”

“လူလေးရေ..ဗေဒင်ပညာမှာ ရုပ်ကိုကြည့်ပြီးဟောရသည့် ပညာရှိတယ်။
ပြီး ..စိတ်ကို ကြည့်ပြီး ဟောရသည့်ပညာဆိုတာ ရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို
ကြောက်လန့်တုန်လှုပ် ချောက် ချားအောင် ဟောပြောနိုင်တာလည်း ဗေဒင်ပဲ။
ဒါနဲ့အတူ လူ့တစ်ယောက်ရဲ့ နုန့်နဲ့ နေတဲ့စိတ်ကို နီးထရှင်သန်တက်ကြွအောင်
ပြုလုပ်ဟောပြောတာလည်း ဗေဒင်ပညာပဲကွ။

ဗေဒင်ဆရာက လုပ်စားတာမဟုတ်ဘဲ စေတနာသစ္စာမှန်မှန်
မေတ္တာသန့်သန့်နဲ့ ဟောပြော လမ်းညွှန်ပေးရင် အဲဒီ အဟောခံရသည့်လူ
စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရှင်သန်နိုးကြွပြီး စိတ်ကြောင့် ဘဝလမ်းကြောင်း အောင်မြင်ရော။
ငါ့လူရေ .မှတ်ထားကွ..ငတုံးရ”

“ဒါဆို သိဒ္ဓိတ္ထအလောင်းကို ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားက လူမှမမြင်သေးဘဲ
ကိုယ်ဝန်ကိုကြည့်ပြီး ဘုရားစင်စစ် တစ်နေ့ ဧကန်ဖြစ်လိမ့်မည်လို့
ဟောလိုက်တာကရော ခင်ဗျ”

“အဲဒီ ပညာကို အာထဗ္ဗဏဗေဒင်ပညာလို့ ခေါ်သကွ။ ငါသိသလောက်
ကောဏ္ဍညကလွဲပြီး တက်တဲ့သူ ရှားတယ်။ ရှိတော့ရှိတယ် ရှားတယ်။ ရှားတော့
ဈေးကြီးတယ်။ ဈေးကြီးတော့ လူနဲ့ ဝေးတာပေါ့။ လူနဲ့ဝေးတာလည်း
ကောင်းပါတယ်..ငါ့လူရာ။ သူနဲ့သိပ်နီးနေရင် ရတနာသုံးပါးကို
ကိုးကွယ်ရာလို့မထင်ကြဘဲ အဲဒီ အာထဗ္ဗဏတွေကို ကိုးကွယ်ရာလို့ ထင်ကြရင်
လူတွေ သမ္မာဒိဌိ လမ်းကြောင်းပေါ်မရောက်ဘဲ မိစ္ဆာဒိဌိလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ
ချော်လဲဒူးကွဲကုန်ကြမှာပေါ့..သားရယ်”

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

*